

1. Het passeren van gebreken, toch een proceskostenvergoeding?

MR. R.J. BOOGERS EN MR. R.E. WANNINK

In art. 6:22 Awb is bepaald dat een besluit waartegen bezwaar is gemaakt of beroep is ingesteld ondanks gebreken aan dat besluit, toch in stand kan worden gelaten. Dat kan alleen als aannemelijk is dat belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld. Wat betekent dit voor de vraag of de proceskosten van belanghebbenden voor vergoeding in aanmerking komen? In dit artikel zullen wij aan de hand van de wetsgeschiedenis en de rechtspraak ingaan op de gevolgen die toepassing van art. 6:22 Awb heeft voor de vergoeding van proceskosten.

I. Art. 6:22 Awb: het passeren van gebreken

Art. 6:22 Awb luidt: *‘Een besluit waartegen bezwaar is gemaakt of beroep is ingesteld, kan, ondanks schending van een geschreven of ongeschreven rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel, door het orgaan dat op het bezwaar of beroep beslist in stand worden gelaten indien aannemelijk is dat de belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld.’*

Art. 6:22 Awb geldt alleen als de belanghebbenden door het gebrek niet (wezenlijk) zijn benadeeld

Uit het artikel blijkt dat in bezwaar en beroep de constatering van schending van een (on)geschreven rechtsbeginsel (een gebrek) geen fatale consequenties hoeft te hebben. Was zonder de schending van een rechtsbeginsel een andere uitkomst van de besluitvorming mogelijk geweest, dan zal de fout wel tot vernietiging c.q. heroverweging ten gronde lopen. Uiteraard komt de toepasselijkheid van art. 6:22 Awb slechts aan de orde wanneer het bestreden besluit niet reeds op materiële gronden sneuvelt. Dat betekent overigens niet dat art. 6:22 Awb niet kan worden toegepast bij een materieel gebrek. De wettekst maakt immers geen onderscheid tussen materiële en formele gebreken.

Ook uit de rechtspraak volgt dat art. 6:22 Awb in de rechtspraak wordt toegepast bij zowel formele als materiële gebreken. Bij formele gebreken is vaak sprake van motiveringsgebreken en/of schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bij materiële gebreken kan gedacht worden aan gebreken in de bevoegdheidssfeer. Het toepassingsbereik

van art. 6:22 Awb is ruim en of gebruik gemaakt wordt van deze bevoegdheid hangt vaak af van de omstandigheden van het geval.

Het artikel – met de hier opgenomen formulering – is opnieuw vastgesteld bij de Wet aanpassing bestuursprocesrecht. Ten opzichte van de voorheen geldende wettekst is de werkingssfeer belangrijk verruimd doordat er geen beperking meer is tot schending van een *vormvoorschrift*. Dit heeft tot gevolg gehad dat art. 6:22 Awb een steeds grotere rol is gaan spelen in bestuursrechtelijke procedures.

Art. 6:22 Awb kan in beginsel niet toegepast worden wanneer een gebrek moet worden hersteld. De Afdeling overwoog daaromtrent in een uitspraak van 27 maart 2019¹:

‘Toepassing van artikel 6:22 van de Awb is mogelijk indien aannemelijk is dat de belanghebbende door het gebrek in het bestreden besluit niet is benadeeld. Een gebrek dat herstel behoeft, leent zich in beginsel niet voor toepassing van deze bepaling. In gevallen waarin van het bestuursorgaan een bepaalde actie is vereist om het gebrek weg te nemen, kan er immers niet zonder meer van worden uitgegaan dat belanghebbenden door het gebrek niet zijn benadeeld. Alleen indien evident is dat belanghebbenden door het gebrek niet zijn benadeeld, kan bij het bestaan van een dergelijk gebrek toepassing worden gegeven aan artikel 6:22 van de Awb.’

Opvallend aan deze uitspraak is dat de Afdeling overweegt dat alleen in het geval ‘evident’ vaststaat dat belanghebbenden niet zijn benadeeld, er ruimte is voor toepassing van art. 6:22 Awb.

1 ABRvS 27 maart 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1977.

II. Art. 8:75 Awb: de vergoeding van proceskosten in beroep

In art. 8:75 Awb is bepaald dat de bestuursrechter bij uitsluiting bevoegd is een partij te veroordelen in de kosten die een andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij de bestuursrechter, en van het bezwaar of van het administratief beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. In het Besluit proceskosten bestuursrecht zijn nadere regels vastgelegd over de kosten waarop de vergoeding betrekking kan hebben. De bestuursrechter kan ambtshalve een vergoeding van de proceskosten toekennen. In bezwaar kent een bestuursorgaan in de regel enkel een vergoeding toe indien daar expliciet om is verzocht. Van de bestuursrechter mag in het algemeen worden verlangd dat hij ambtshalve nagaat of er aanleiding is tot vergoeding van de kosten voor professionele rechtsbijstand.² Ten aanzien van de vergoeding van proceskosten in bezwaar wijzen wij op art. 7:15 lid 2 Awb.

Voor de proceskostenvergoeding is echter niet vereist dat een beroep gegrond verklaard wordt

Een bestuursrechter die een besluit vernietigt, moet het bestuursorgaan in beginsel veroordelen in de proceskosten van het beroep. In de praktijk wordt een proceskostenvergoeding in de regel uitgesproken in het geval van een gegrond beroep. Voor de proceskostenvergoeding is echter niet vereist dat een beroep gegrond verklaard wordt. Ook in het geval van een niet-ontvankelijkheid, onbevoegdverklaring of ongegrondverklaring (terwijl het bestuursorgaan wel een verwijt valt te maken) kan de bestuursrechter een proceskostenvergoeding toekennen.³ De wetgever heeft de bestuursrechter dus een ruime mate van vrijheid toegekend bij het al dan niet toekennen van een proceskostenvergoeding.

III. De proceskostenvergoeding na toepassing van art. 6:22 Awb

Als een gebrek met toepassing van art. 6:22 Awb door de bestuursrechter wordt gepasseerd, dan wordt het ingestelde beroep ongegrond verklaard en blijft het bestreden besluit in stand. Bij een ongegrond beroep wordt in de regel geen proceskostenvergoeding toegekend. Echter, bij toepassing van art. 6:22 Awb is er wel een gebrek geconstateerd. In het navolgende bekijken wij aan de hand van de wetsgeschiedenis en rechtspraak welk effect dat heeft op de proceskostenvergoeding.

III.1. Wetsgeschiedenis art. 6:22 Awb en proceskosten

In de memorie van toelichting op de Wet aanpassing bestuursrecht is de vraag aan de orde geweest of het passeren van een gebrek met toepassing van art. 6:22 Awb al dan niet gepaard moet gaan met het uitspreken van een proceskostenveroordeling. De wetgever heeft daaromtrent toegelicht⁴:

‘Het passeren van het verzuim – en het in aansluiting daarop ongegrond verklaren van het beroep – betekent voorts niet dat de belanghebbende met de proceskosten blijft zitten. In zoverre zij verwezen naar artikel 8:74, tweede lid (griffierecht), en artikel 8:75, eerste lid (overige proceskosten), die gegrondverklaring van het beroep uitdrukkelijk niet als voorwaarde stellen. Als blijkt dat een causaal verband bestaat tussen het gepasseerde gebrek en het beroep – met andere woorden: dat het gepasseerde gebrek een reden was om beroep in te stellen –, schroomt de bestuursrechter niet om het bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van griffierecht en andere proceskosten.’

Deze toelichting bevestigt dat een gegrondverklaring niet vereist is om een proceskostenvergoeding toe te kennen. Wel acht de wetgever een causaal verband noodzakelijk tussen het gepasseerde gebrek en het beroep. Dat roept de vraag op of bij het ontbreken van een dergelijk causaal verband een proceskostenvergoeding is uitgesloten. Het is denkbaar dat een bestuursrechter ambtshalve een gebrek constateert en het passeren van dat gebrek er niet toe leidt dat belanghebbende in zijn belangen wordt geschaad. De vraag of er in die situatie ruimte is voor een proceskostenvergoeding, was aan de orde in een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep uit 2015.⁵ De Raad overwoog:

‘[betrokkene 3] heeft noch in het beroepschrift van 25 juni 2014, noch in het aanvullende beroepschrift van 26 augustus 2014 gewag gemaakt van het hier aan de orde zijnde bevoegdheidsgebrek. Eerst nadat de rechtbank deze kwestie na heropening van het onderzoek – ambtshalve – aan de orde had gesteld en het college de rechtbank desgevraagd had meegedeeld het door [betrokkene 3] bestreden besluit voor zijn rekening te zullen nemen, heeft [betrokkene 3] zich – kort voor de tweede zitting bij de rechtbank op 7 oktober 2014 – uitgelaten over de vorenbedoelde kwestie en heeft zij zich op het standpunt gesteld dat sprake is van een niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren gebrek. Onder deze omstandigheden kan niet worden geoordeeld dat het door de rechtbank gepasseerde gebrek voor [betrokkene 3] een reden is geweest om beroep in te stellen. De rechtbank heeft al met al dan ook mogen beslissen geen gebruik te maken van de in artikel 8:75 van

² O.a. ABRvS 6 juni 1996, AB 1997/156.

³ Bijv. CRvB 17 september 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:3093 en Rb. Oost-Babant 28 juni 2016, ECLI:NL:RBOBR:2016:3374. In andere zin: ABRvS 13 februari 2007, ECLI:NL:RVS:2007:AZ9588, AB 2007/111.

⁴ Kamerstukken II 2009/10, 32450, nr. 3, p. 15.

⁵ CRvB 1 juni 2016, ECLI:NL:CRVB:2015:1550, zie ook: CRvB 1 juni 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:1550, ook interessant in verband met de vraag of een appellante zich benadeeld acht; CBB 23 augustus 1994, no. 93/2056/114/240, dat verzoeken geen grief heeft ingebracht, uit hoofde waarvan de president de conclusie gewettigd acht dat zij zich niet benadeeld acht.

de Awb neergelegde bevoegdheid het college te veroordelen in de kosten die [betrokkene 3] in verband met de behandeling van het beroep heeft gemaakt.’

Hoewel de wettekst van art. 8:75 Awb een kostenveroordeling in die gevallen niet uitsluit, zal de bestuursrechter niet snel een proceskostenveroordeling uitspreken.

III.2. Jurisprudentie

De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (‘Afdeling’) heeft in een uitspraak van 18 april 2012 overwogen dat de aanleiding om een bestuursorgaan in de proceskosten te veroordelen in beginsel slechts bestaat, indien het beroep tegen een door een bestuursorgaan genomen besluit gegrond wordt verklaard.⁶ Aangezien een beroep na toepassing van art. 6:22 Awb ongegrond wordt verklaard, zou dat de indruk kunnen wekken dat toepassing van art. 6:22 Awb niet (veel) ruimte biedt om een proceskostenvergoeding toe te kennen.

De aard van het gebrek kan ertoe leiden dat er in beginsel een proceskostenvergoeding moet worden toegekend

De Centrale Raad van Beroep (‘Raad’) lijkt deze indruk te bevestigen. Uit een aantal uitspraken uit 2015 blijkt dat de Raad niet snel een proceskostenvergoeding uitspreekt in het geval de aangevallen uitspraak met toepassing van art. 6:22 Awb wordt bevestigd.⁷ De Raad overwoog:

‘De rechtbank heeft het motiveringsgebrek in het bestreden besluit met toepassing van artikel 6:22 van de Awb gepasseerd, zonder appellant een proceskostenvergoeding op grond van artikel 8:75 van de Awb toe te kennen. De rechtbank heeft gelet op de omstandigheden van het geval kunnen beslissen geen gebruik te maken van de in artikel 8:75 van de Awb neergelegde bevoegdheid het Uvw te veroordelen in de kosten die appellant in verband met de behandeling van het beroep heeft gemaakt. (...)’.⁸

Toch ontstaat na analyse van de rechtspraak een ander beeld dan deze uitspraken tonen. Het is opvallend dat in de meeste – met name meer recente – uitspraken die wij

hebben bestudeerd, juist wél een proceskostenvergoeding wordt toegekend. Ook wanneer na toepassing van art. 6:22 Awb het beroep ongegrond wordt verklaard.

Zo overwoog de Afdeling in een uitspraak van 22 juni 2017⁹:

‘De rechtbank heeft overwogen dat er een gebrek kleefte aan het besluit, voor zover de staatssecretaris ter zitting heeft erkend dat hij zich daarin ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling zich niet kan beroepen op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Paposhvili tegen België, van 13 december 2016 (...). De rechtbank heeft dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb gepasseerd, maar heeft geen aanleiding gezien voor een proceskostenveroordeling. Nu zij een gebrek heeft vastgesteld, had zij de staatssecretaris echter moeten veroordelen tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten.’

Opvallend aan deze uitspraak is het feit dat de Afdeling overweegt dat de rechtbank ‘*een gebrek heeft vastgesteld*’ en dat zij om die reden aan de vreemdeling een proceskostenvergoeding had moeten (*nota bene dwingend geredigeerd*) toekennen. Dit lijkt een ruime benadering te zijn. De uitspraak kan zelfs zo uitgelegd worden dat ‘ieder gebrek’ reden is om een proceskostenvergoeding toe te kennen nu de Afdeling de proceskostenveroordeling tamelijk dwingend voorschrijft.¹⁰ De Afdeling lijkt te abstraheren van de aard van het concrete gebrek.

In een andere uitspraak uit 2017 overwoog de Afdeling in gelijke zin¹¹:

‘De rechtbank heeft in beroep geconstateerd dat de staatssecretaris ten onrechte artikel 30b, eerste lid, aanhef en onder c en e, van de Vw 2000 en niet artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 heeft toegepast. De rechtbank heeft aanleiding gezien om dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren, maar heeft afgezien van een proceskostenveroordeling. Nu er een gebrek is geconstateerd, had de rechtbank de staatssecretaris moeten veroordelen tot vergoeding van de bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten.’

6 ABRvS 18 april 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BW3082, zie ook: HR 12 mei 2006, AB 2006/303, m.nt. Knijff.

7 O.a. CRvB 20 januari 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:78 en CRvB 15 april 2014, ECLI:NL:CRVB:2014:1261.

8 CRvB 18 februari 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:439: ‘Dat in de in het bestreden besluit opgenomen berekening een fout is gemaakt, zoals door het dagelijks bestuur is erkend, maakt niet dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven. Ook bij een juiste berekening komt het netto inkomen van appellant uit boven de jaarnorm. Appellant is door de berekeningsfout niet benadeeld, zodat met toepassing van art. 6:22 Awb het bestreden besluit in stand kan blijven.’

9 ABRvS 22 juni 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1670, zie ook: ABRvS 13 juli 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1942.

10 Zie ook ABRvS 3 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1205 m.nt. Heinink.

11 ABRvS 31 maart 2017, ECLI:NL:RVS:2017:889. Eerder al in 2015 eveneens in gelijke zin: ‘De rechtbank heeft in beroep geconstateerd dat in het besluit van 16 juni 2014 de motivering van de hoogte van de dwangsom niet is opgenomen. De rechtbank heeft aanleiding gezien om met toepassing van art. 6:22 Awb het motiveringsgebrek te passeren maar heeft daarbij afgezien van een proceskostenveroordeling. Nu er een gebrek is geconstateerd, had de rechtbank het college moeten veroordelen tot vergoeding van de bij [appellant] in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten.’ ABRvS 18 november 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3532. Zie ook CRvB 22 augustus 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:2619.

Meer recent, op 27 maart 2019, overwoog de Afdeling¹²:

‘De rechtbank heeft in de aard van het op grond van artikel 6:22 van de Awb gepasseerde gebrek terecht geen aanleiding gezien om het college te veroordelen in de proceskosten van de beroepsfase. Ingevolge artikel 7:15, tweede lid, van de Awb, worden de in verband met het bezwaar gemaakte proceskosten uitsluitend vergoed voor zover het in bezwaar bestreden besluit wordt herroepen. Omdat het besluit van 13 juni 2017 strekte tot het in stand laten van het besluit van 5 januari 2017, lag in het besluit van 13 juni 2017 besloten dat het verzoek om een proceskostenvergoeding voor de bezwaarfase moest worden afgewezen. Het gepasseerde gebrek betreft dan ook slechts het ontbreken van een expliciete vermelding van deze afwijzing, die noodzakelijkerwijs voortvloeide uit de inhoud van het besluit van 13 juni 2017.’

Uit deze recente uitspraak volgt dat de aard van het gebrek ertoe kan leiden dat er geen proceskostenvergoeding wordt toegekend.¹³ De spiegelbeeldsituatie doet zich in de praktijk ook voor. In 2016 overwoog de Afdeling juist om over te gaan tot een proceskostenveroordeling vanwege de ‘aard van het gebrek’, een motiveringsgebrek¹⁴. Een motiveringsgebrek dat door het bestuursorgaan pas voor het eerst in beroep wordt geheeld, zal in de regel aanleiding zijn om met toepassing van art. 6:22 Awb een proceskostenvergoeding toe te kennen. Zo overwoog de Centrale Raad van Beroep in een uitspraak uit 2018¹⁵:

‘Nu ten aanzien van de urenbeperking de toereikende motivering pas in beroep is gegeven heeft de rechtbank, onder toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht, aanleiding gezien voor een proceskostenveroordeling.’

In de rechtspraak komt veel terug dat het schenden van de hoorplicht leidt tot toepassing van art. 6:22 Awb. In de regel wordt door de bestuursrechter dan een proceskostenvergoeding toegekend.¹⁶ Ook de Afdeling hanteert dit uitgangspunt. Daarvan wordt slechts afgeweken in bijzondere omstandigheden.¹⁷ Ook hier speelt de aard van het gebrek een belangrijke rol.

Ook het niet ter inzage leggen van alle relevante documenten, is vaak een gebrek dat met toepassing van art. 6:22 Awb wordt gepasseerd. De Afdeling kent in die gevallen vaak een proceskostenvergoeding toe.¹⁸ Ook hier lijkt de aard van het gebrek weer een rol te spelen. Daar waar het gebrek betreft het in strijd met art. 3:11 Awb niet ter inzage leggen van een ontwerpbesluit, wordt een proceskostenvergoeding toegekend.¹⁹ Dat is echter anders, in het geval waarin schending van art. 3:11 Awb in verband houdt met het niet ter inzage leggen van de op een ontwerpbesluit betrekking hebbende stukken. In die gevallen lijkt de bestuursrechter minder snel geneigd om een proceskostenvergoeding toe te kennen.²⁰ Of de hier aangehaalde rechtspraak nog steeds zo stringent is, is overigens maar de vraag. In meer recente uitspraken lijkt de Afdeling een soepelere lijn te hanteren.²¹

III.3. Onrechtmatig besluit

Hoewel de gegrondverklaring van het beroep niet doorslaggevend is voor het toekennen van een proceskostenvergoeding, is deze nog wel van belang voor het toekennen van een eventuele schadevergoeding. Een dergelijke vergoeding kan onder meer worden toegekend als een besluit onrechtmatig is. Uit de rechtspraak volgt dat er geen twijfel is over de onrechtmatigheid van een dergelijk besluit wanneer het beroep gegrond is verklaard en het besluit is vernietigd.²² Van die situatie is geen sprake in het geval art. 6:22 Awb wordt toegepast.

Noodzakelijk is een causaal verband tussen het gepasseerde gebrek en de beroepsgronden. Belanghebbenden moeten vanwege (in ieder geval) dat gebrek in beroep zijn gekomen

In dat verband is ook de verhouding tussen art. 6:22 Awb en 8:72 lid 3 Awb noemenswaardig. Art. 8:72 lid 3 Awb ziet op het na vernietiging van het besluit in stand laten van de rechtsgevolgen. Kenmerkend verschil is dat toepassing van art. 6:22 Awb ertoe leidt dat het bestreden besluit niet wordt vernietigd en daarom niet onrechtmatig wordt geacht. Toepassing van art. 8:72 lid 3 Awb kan slechts aan de orde zijn nadat het bestreden besluit is vernietigd en dus als onrechtmatig genomen heeft te gelden.

12 ABRvS 27 maart 2019, ECLI:NL:RVS:2019:949, in gelijke zin: ABRvS 31 juli 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BJ4752.

13 Ook een eerdere uitspraak van de CRvB lijkt in die lijn te zijn: CRvB 16 november 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:4458.

14 ABRvS 7 juni 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1692.

15 CRvB 21 november 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:3739 en CRvB 12 juli 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:2583 en CRvB 16 april 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:1527.

16 O.a. CRvB 5 juni 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:1890, CRvB 31 januari 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:371 en CRvB 12 maart 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:882: ‘De beslissing van de rechtbank om met toepassing van art. 6:22 Awb het gebrek van het bestreden besluit te passeren laat onverlet dat appellant dit terecht naar voren heeft gebracht. Het standpunt van appellant dat de rechtbank het college had moeten veroordelen tot vergoeding van zijn proceskosten is daarom juist.’

17 ABRvS 4 oktober 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2660 en 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3777.

18 Bijv. ABRvS 20 april 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1075 en 29 april 2015, ECLI:NL:RVS:2015:1333.

19 Zie bijv. ABRvS 30 september 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3041.

20 Vgl. ABRvS 9 februari 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BP3690; ABRvS 25 mei 2011, «JOM» 2011/515; ABRvS 22 augustus 2012, «JOM» 2012/819; ABRvS 28 november 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BY4378; ABRvS 16 januari 2013, «JOM» 2013/261; ABRvS 17 april 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BZ7729; ABRvS 8 mei 2013, «JBO» 2013/88 m.nt. Van der Meijden; ABRvS 31 juli 2013, Gst. 2013/98 m.nt. Van Zundert, «JOM» 2013/635; ABRvS 19 maart 2014, «JOM» 2014/309; ABRvS 21 oktober 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3241.

21 ABRvS 7 juni 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1692.

22 HR 31 mei 1991, ECLI:NL:HR:1991:ZC0261, NJ 1993/112, m.nt. Brunner (Van Gog/Nederweert).

IV. Conclusie

De rechtspraak ten aanzien van de toepassing van art. 6:22 Awb en het toekennen van een proceskostenvergoeding lijkt zich ten opzichte van belanghebbenden gunstig te hebben ontwikkeld. Met het gewijzigde art. 6:22 Awb is het artikel breder toepasbaar en in de praktijk vaker aan de orde. Hoewel minder recente rechtspraak een beeld schetst waarin bij een ongegrondverklaring van het beroep, ook na toepassing van art. 6:22 Awb, een proceskostenveroordeling geen regel maar uitzondering is, lijkt dat beeld te zijn gekanteld. Wel zal er een causaal verband aanwezig moeten zijn tussen het gepasseerde gebrek en de beroepsgronden. Belanghebbenden moeten *vanwege* (in ieder geval) dat gebrek in (hoger) beroep zijn gekomen. Bovendien kan de aard of ernst van het gebrek ertoe leiden dat een proceskostenvergoeding achterwege blijft. Daartegenover staat dat de aard van het gebrek ook juist aanleiding kan zijn voor een proceskostenveroordeling. Ons inziens past deze rechtspraak in een tijd waarin het bestuursprocesrecht efficiënt en slagvaardig moet zijn. De regeling van art. 6:22

Awb heeft daarin een belangrijke functie. Echter, wanneer belanghebbenden terecht een gebrek aankaarten, ook al worden zij niet door dat gebrek benadeeld, is een proceskostenvergoeding in beginsel gepast. Het gaat in algemene zin een stap te ver wanneer een belanghebbenden op een (te passeren) gebrek wijzen en vervolgens ook nog de kosten daarvan volledig zelf moeten dragen.

Over de auteurs

Mr. R.E. (Robert) Wannink

Advocaat/partner bij Wannink Advocatuur B.V. en tevens redacteur van dit blad.

Mr. R.J. (Rutger) Boogers

Advocaat bij BG.legal en tevens vaste medewerker van dit blad.